

Ngôi Trên Mái Nhà

Contents

Ngôi Trên Mái Nhà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9

Ngôi Trên Mái Nhà

Giới thiệu

Genres: Oneshot, TWT, Romance, POVRating : TTrôi theo cơn mơ dòng sông chói changTrôi theo cơn mơ niềm đau rã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-tren-mai-nha>

1. Chương 1

Từ dạo ấy, tôi không trèo lên mái nhà nữa. Nhưng Mây vẫn leo, thả những con chim giấy cho bay tứ tán, xem cái hạt đã nảy mầm hay chưa.

Khi Custas ra đi, gã khờ ấy cho chúng tôi một hạt giống, giương to con mắt lời bảo rằng đó là đậu thần đấy. Nếu có đủ nắng và nước và chăm sóc cẩn thận nó sẽ nảy mầm cho xem, và vươn cao thật cao về phía đỉnh của bầu trời. Gã dùng hay hươ hươ miêu tả, nói với cái giọng chắc nịch như con nít kể chuyện có ông tiên. Gã đi rồi, tôi không thềm cái hạt, liền trèo lên khoang trên, thấy nó cho Mây rồi hắt hàm:

-Mày tròng đi!

-Sao là tao? – Nó hỏi.

-Tao không muốn tròng.

-Để nó đâu? – Mây nheo mắt ngắm nghía cái hạt đen thùi, nhăn nheo.

-Đâu cũng được.

-Mái nhà hêng!

-Tuỳ cưng!

Mây lấy một cái ly nhựa – loại dùng uống nước – hốt ba nắm đất từ cái chậu quế của nó bỏ vào, vùi cái hạt xuống và tưới ít nước. Sau đó Mây theo đường thang, trèo lên mái nhà, và đặt cái ly đất xuống thanh xà

chúng tôi vẫn hay ngồi lên ngắm sao ngắm trời, sát bên cái miệng ống khói.

Tôi im ở tầng dưới, cố gắng không để ý gì đến cái hạt, hoặc xem nó sống chết ra sao. Tôi mở máy hát om sòm những bài tiết tấu mạnh. Nhưng giọng Mây còn lớn hơn tiếng nhạc. Vào tầm giữa trưa hay lúc trời xế tàn, nó trèo ra ngoài thang, xuống ngang cửa sổ chỗ tôi, thò đầu vô hét to khủng khiếp về tình hình cái hạt.

Một tháng nay, câu duy nhất nó thông báo với tôi là: “Chưa lên mày ơi!!”

~Nơi chúng tôi ở là một thể chấp vá, như được nâng đỡ bởi phép màu. Một cái ống khói bằng gạch và đất nung cao thật cao, đâm ra từ lòng đất, vượt trên hẳn những mái lều tạm cư lô xô. Từ miệng ống nhìn xuống đất phát chói mắt. Tuốt trên miệng có ba cái khoang bằng gỗ và kẽm xếp chồng lên nhau, gắn liền vào thân ống bằng những sợi cáp bằng nhôm và thừng vòng quanh thân và siết chặt ở những mối nối. Bên dưới tầng thấp nhất có ba cái chạc chống đỡ đỡ. Trước cuộc di dân, nghe nói ba cái khoang ấy thường có lũ bồ câu, vịt trời và cò trú ngụ. Trên nóc mái gắn một cái ống nhôm để quan sát phía xa xa kia, những cuộc xung đột sắc tộc diễn ra dữ dội bên kia hàng rào đánh mốc. Cái ống khói đóng vai trò như một tháp canh của quân phòng vệ tự lập. Người ta gắn một cái thang sắt và một cái bánh ròng rọc nhỏ để làm phương tiện lên xuống. Còn bên dưới lòng đất là một nhà máy than mỏ đã tắt ngúm từ lâu.

Khi chúng tôi đến, tất cả những nhà tạm cư cho dân tị nạn đều đã chật cứng. Ba đứa chúng tôi rời bỏ miền đất cũ và đến đây không hề định trước và đều muốn có chỗ trú chân. Chúng tôi được chỉ nhìn lên cái ống khói và ba cái khoang ngất ngưỡng bên trên cả lưng chừng, biết rằng đây là chỗ cuối cùng chúng tôi có thể nằm xuống ngủ một giấc bình an.

Không cần bảo nhau thành lời, tôi, Mây và Custas tranh nhau trèo lên cái thang sắt, lưng đeo ba lô. Mây chiếm khoang cao nhất, lên đến đó thì nó gần như ngất xỉu. Tôi được khoang kế. Còn Custas, do mãi loay hoay với cái túi đàn nên đành ở dưới hai đứa tôi. Ban đầu, ba cái khoang giống như chuồng chim thứ thiệt, nghĩa là đầy rơm rạ, vỏ trứng vỡ, xương xẩu lông cánh và mùi phân thum thum. Nhưng có cửa sổ để gió lùa vào lồng lộng, vậy là đủ.

Đêm đầu tiên ngủ trong “nhà”, tôi mở mắt thao láo nghe tiếng lục đục mãi của Mây bên trên và tiếng búng dây đàn của Custas bên dưới. Có tiếng máy bay và tên lửa đạn đạo khe khẽ lướt qua trời nổi nhiều gió.

Chúng tôi bắt đầu sống kế cận nhau ở một nơi kỳ quặc như thế. Cũng hơn nửa năm. Rồi tự dưng, như sao băng vừa rụng cái rằm xuống đất, Custas bảo rằng gã sẽ đi.

2. Chương 2

Tôi gọi đứa trên mình là Mây, vì nó da trắng bệch và mặc áo trắng rộng thùng thình ngay hôm đầu biết mặt. Với lại mắt nó có những chuyển dời lạ lắm không thể diễn tả nổi, mỗi lần nhìn vào đó tôi lại thấy mình xao động.

Mây bị bệnh, da nó trắng bóc như lòng trắng trứng luộc. Mây bảo nó bị một biến dị ở nhiễm sắc thể do chất độc hoá học từ cuộc nội chiến. Tôi hỏi nó là biến dị gì thì nó bảo quên rồi. Mây rất yếu, tay chân nó ốm nhom như hai que củi khô bé tí. Chúng tôi nhường cái ròng rọc cho nó lên xuống ống khói. Thường thì khi Mây không tự kéo mình trong cái thùng gỗ đi được thì tôi và Custas sẽ ló đầu ra khỏi cửa sổ và kéo giúp. Lúc ấy Mây cười khanh khách, vẫy cả hai tay. Đáng nó nhìn xa mảnh khảnh nhưng sinh động lạ lùng. Từ trên nhìn xuống, Mây giống một dải trắng đang phát phơ giữa tầng không.

Còn Custas thì mắt lồi, tóc cháy nắng, thích ăn bánh ngọt nhân kem sữa. Tôi không biết nhiều lắm về Custas ngoại trừ những đặc điểm bên ngoài. Mãi về sau này, khi Custas đi rồi, tôi cũng không biết mình có thực sự rõ hắn hay chưa. Tôi chỉ biết Custas bình thường làm việc gì cũng vụng về, chỉ có khi nếm một cái bánh ngọt nhân kem sữa gã mới thật sự tập trung. Custas hay đem bánh cho hai đứa tôi ăn. Đổi lại tôi bịa những câu chuyện theo lối cổ tích, còn Mây cho những bông hoa ép khô.

Việc trao đổi ấy chúng tôi tiến hành trên mái nhà, chỗ thanh xà ở đỉnh hai tấm kẽm đã gỉ lớp ngoài. Một trưa nọ, tôi trèo lên đây theo đường thang sắt. Tôi ngõ ngàng nhìn xuống toàn khu tạm cư, thấy một màn hơi là là bao trùm hết những mái nhà lúp nhúp. Mặt đất cong vênh, xa kia cái hàng rào đánh mốc khu ngừng bắn cũng cong kỳ quặc. Tôi ngược lên, nắng chói chang, trời xanh và sâu mãi. Nhìn không hết. Tôi như bị hút về phía sâu thẳm ấy, lòng trống rỗng và được gió lấp đầy. Cái cảnh tượng đầu tiên ấy, một khuông trời xanh không hẳn chút dấu mây và gió thổi qua tóc lồng lộng, và bị hút mãi lên cao, cao nữa, nhưng không thể nào chạm mắt đến tận cùng. Cái cảnh tượng đầu tiên mê hoặc ấy khiến tôi bàng hoàng.

Tôi hét lên với hai đứa kia:

-Ê bây! Lên đây nè!

Custas ló đầu ra trước, vụng về chui ra cái thang rồi trèo lên. Mây ngửa cổ chong mắt nhìn lên, rồi lúi cúi túm áo vấy chui ra sau. Tôi phụ kéo nó lên. Trời gió khùng khiếp. Tóc áo chúng tôi bay phàn phật, da buốt rất vì nắng. Mây đứng trong còng, vịn chặt miệng ống khói. Tôi đứng giữa, túm chặt vai áo Mây và nhúm tóc giữa đầu Custas. Hắn ngồi dạng chân ra hai tấm kẽm phía ngoài cùng, tay vịn mép. Ba đứa hết nhìn đất rồi nhìn trời, rồi tròn mắt thều thào như đứng trước cổng thiên đàng: Waaa

~!!

Kể từ đây, mỗi khi có hứng, tôi, Mây và Custas lại leo lên ngồi trên mái nhà.

~Về cơ bản, ba đứa tôi là dân tị nạn và thiếu thốn mọi thứ. Nhưng làm thế nào đó, ba đứa vẫn xoay được những thứ mình muốn. Tôi và Mây làm việc chung với nhau, tích cóp dần dần. Đến trước khi Custas đi, tôi đã có một cái máy hát cũ mèm, vài cái áo thun mới và mấy món đồ chơi nhỏ quăng tứ tung trong “nhà”. Còn Mây có rất nhiều giấy để gấp những con vật nhỏ xinh, nó có cả một chiếc lược và một cái chuông gió đã gãy mất ba thanh thủy tinh trong năm thanh. Mây treo cái chuông gió chỗ cửa sổ, rồi mặc cho nó kêu leng keng leng keng...

Mây thích cây cỏ, những loại cây có thân thấp có hoa hoặc lá có hương thơm. Mây quá yếu để làm bất kỳ việc gì khác ngoài trồng cây. Trong hành lý của nó lúc mới dọn đến có một túi đất, ba cái chậu sứ và ba hạt giống khác nhau. Khi trèo lên chỗ nó, tôi hỏi cái gì vậy. Nó trả lời gọn ghẽ:

-Rau mùi, quế và ớt chuông.

Tôi ngồi bó gối, nhìn Mây chăm sóc chúng cẩn thận. Những cái hạt lên mầm, nảy cành nảy lá. Mỗi buổi sớm, tôi leo lên chỗ Mây, nhìn nó tưới tắm cho mấy chậu cây và xới đất bằng cái muỗng nhỏ xíu. Nắng rọi ửng thành vệt dài và ấm. Mây phơi mấy cái chậu ngoài nắng. Kể đó, hai đứa tôi im lặng ngồi ngắm những lá những cành đang run rẩy thoát ra từ kẽ mầm. Chậm, thật chậm, đến mức nếu thấy được chúng chuyển động thì mọi thứ khác xung quanh dường như ngưng lại hẳn, kể cả thời gian.

Khi mùi đã có nhiều lá và ớt chuông đã có trái ửng, Mây nhổ chúng và túm vào hai cái bao nhựa. Nó chia ra cho tôi:

-Đem xuống bán dùm tao. Tiền mua đôi.

Tôi gặt đầu, cắt hai bọc cây vào sợi dây quấn quanh lưng, rồi trèo thang đi xuống mặt đất. Tôi bán chúng cho những bà nội trợ đen đúa và hốc hác. Tiền có được, Mây bảo tôi mua thêm hạt giống, chậu nhựa, phân bón và đất trồng từ những chuyến hàng nhân đạo hay từ những tay buôn chợ đen. Bán rau mùi và ớt chuông xong, Mây có thêm bốn hạt hoa chuông xanh và một hạt cà chua. Cây quế vẫn tiếp tục lớn trong cái chậu sứ trắng. Chúng tôi lại trồng thêm chuông xanh và cà chua. Mây giành phần lo lắng cho chúng sinh trưởng, tôi lãnh phần giao dịch với phần còn lại của khu tạm cư. Buổi sáng, tôi lên chỗ Mây, ngẩn ngơ nhìn những mầm non trong nắng mai. Có đôi lần tôi nhìn sang Mây, thấy mắt nó xao động, rưng rưng...

Những chuyển dời đó, chúng ở lại mãi trong lòng tôi như một điểm mờ trong tầm mắt không thể xóa bỏ.

Tôi thường nghe những tiếng rít của máy bay, tên lửa tầm xa và rocket bắn ngang khuông trời vùng tạm cư. Những đêm như vậy, tôi chẳng thể ngủ yên. Có nhiều đêm tôi thức trắng. Cây quế mùi thoang thoang, lướt nhẹ theo những tiếng rì rào trên trời. Bên trên, hẳn Mây cũng chẳng thể ngủ. Mùi quế đánh thức chúng tôi dậy. Không một nguyên do rõ ràng.

Custas là một gã hát rong. Gã chơi guitar nững bản đồng quê. Những gì tôi biết về cách thức để tồn tại của gã chỉ là vậy. Hầu hết ngày trong tuần, gã ra khỏi nhà rất sớm, lưng đeo túi đàn và trở về nhà rất muộn, thở hồng hộc. Gã đàn ở những ngõ ngách tăm tối và dày đặc như mê cung bên dưới. Những buổi xế tàn, không khí chuyển sẫm màu cỏ úa, tôi ló đầu ra nhìn gã, tóc bù xù lơ xơ trong gió, chân trần và tay cháy nắng. Gã lóng ngóng leo lên cái thang sắt. Tôi cười phá. Nhiều lần, Mây cũng ló đầu ra xem, khanh khách cười. Nó rũ mái tóc dài xuống hai bên má, nhe hai hàm răng và hoác cả miệng ra, đưa cánh tay gầy vậy vậy:

-Ê! Này! Bạn gì ơi!!!

Nhiều đêm có tiếng máy bay phành phạch, chúng tôi leo lên mái nhà. Chúng tôi chen chúc và bầu vút lẫn nhau trong một khoảng đất chân hẹp tí và cao ngất, nhưng không đứa nào thấy sợ hãi. Kể cả Mây. Custas đem theo một cái bánh ngọt, gã bẻ làm ba phần, tự động giành lấy phần nhỏ nhất cho mình rồi chia đều hai phần to hơn cho tôi và Mây. Bó gối ngồi thu lu trên thanh xà, chúng tôi lặng lẽ nhâm nhi mẩu bánh, ngắm bầu trời không chút mờ đục, đen thẫm và đầy sao. Trên này, tiếng gió át tiếng máy bay. Gió xiết lấy thân thể và khiến tôi có cảm giác mình đang tan ra vào màn đêm thăm thẳm. Bên cạnh tôi là Mây và Custas, hai đứa cũng không nói không rằng, chỉ nhìn quanh quất, ngửa cổ nhónh trời và để gió cuốn rối hết tóc. Sao nhiều đến mức tưởng như đưa tay ra thì có thể túm được cả vốc. Có lần Mây làm thử, nó đưa cánh tay khăng khiu ra hươ hươ. Rồi thất vọng nảo nề, nó thụt tay xuống. Da nó đã trắng bệch giờ gần như bạc phơ phác, không có màu và không còn trọng lượng. Mây thần thờ. Tôi ngó sang Custas, thấy gã nhìn Mây đăm đăm, như nhìn một giấc mơ không hề có khả năng trở thành sự thực. Con mắt lồi của gã trở nên không còn chút ánh sáng và bị đêm hoà lẫn.

Mỗi lần như vậy, tôi thấy một cơn quặn trong lòng mình. Cơn đau ấy sâu xa và khiến tôi ray rứt. Về sau, tôi gọi đó là Nỗi Buồn, dù không biết có thực là vậy hay không.

Từ lúc nào không biết, khi tôi phát hiện ra, thì ba đứa tôi đã ngồi sát, rất sát vào nhau rồi. Mây gục đầu lên vai tôi, tôi thì vịn chặt vai Custas. Cứ thế, và cứ thế, khi tiếng máy bay vẫn phành phạch ngang trời. Thỉnh thoảng, bên ngoài hàng rào đánh mốc, một ánh chớp sáng loá vụt lên, kèm theo một chuỗi rì rầm.

Rồi lịm đi.

Chúng tôi như đang cùng nhau chờ đợi cái gì đó, nhưng không biết đó là gì, và cũng không cách nào chạm đến được. Cứ như vậy, chúng tôi lại dựa sát vào nhau hơn, và tôi càng cảm thấy buồn hơn. Cơn đau nằm ngay trong mắt và tai, khiến những gì tôi nhìn thấy hay nghe thấy đều xao xác...

Thường thì một trong ba đứa khởi xướng cho một cuộc trèo lên mái nhà. Nhưng hình như hai đứa còn lại chỉ đợi có vậy. Hầu hết là về đêm, hoặc cũng có khi là ban ngày trời nắng chói, hoặc bình minh, hoặc tàn trời, miễn là lúc ấy cả ba đều rảnh. Mây không bận tưới tẩm cây cỏ, tôi không bận làm những việc vặt vãnh kiếm chác bên dưới và Custas không bận cầm guitar gảy từng từng mua vui ở các đám đông ủ rũ. Lúc ấy, khi một đứa trèo ra ngoài thang và trèo lên mái nhà, cái tiếng động ấy sẽ khiến hai đứa còn lại nhận biết được. Và cũng chẳng cần hô hào, hai đứa sẽ lục tục ra sau. Cái tiếng động chui ra ngoài thang và trèo lên mái nhà ấy là cái gì đó không thể nhầm lẫn, và đặc biệt đến mức có tác dụng như một tiếng chuông báo cháy, hoặc cái gì đó tạo phản xạ tức thời.

Mùi quế ngan ngát và tiếng trèo thang là dấu hiệu bắt đầu.

Khi ngồi trên đó, chông chênh giữa thỉnh không, tôi thấy Mây thành một dải lụa trắng phau run rẩy. Tôi thấy Custas thành một hòn đá im lìm, không hề biết nói, cứ đơn lẻ mãi.

Đến vô cùng.

3. Chương 3

Cuộc nội chiến bắt đầu lúc nào, tôi không biết. Nhưng khi tôi bắt đầu có ý thức, người ta đã bắn nhau loạn xạ bằng súng máy, đại bác, pháo, xe thiết giáp, máy bay ném bom và tên lửa đủ loại. Đất nước bị chia thành những mảnh vụn, mỗi mảnh là một vùng chiếm đóng của một sắc tộc, hay chỉ là một phần của sắc tộc, có lực lượng quân sự và hàng rào bảo vệ riêng. Có những khu tạm chiếm và những xẻo đất chỉ dành cho việc kéo quân đến đánh nhau và thây chất đầy ở đó. Bên ngoài hàng rào khu tị nạn của chúng tôi có một khoảnh đất từng là chiến trường. Nơi đấy đất tốt và màu mỡ khủng khiếp, vì xác chết đã từng chất đông và phân huỷ ở đó sau nhiều năm. Những lần đi bán cây cỏ cho Mây, tôi vẫn thường lén nhờ người lấy đất ở đó, cho vào bao nhựa đem về với giá không hề rẻ. Vì khu đất hiện tại đang bị tranh chấp giữa hai phe cực tả và cực hữu. Bất cứ ai lén phéng đều có thể bị bắn chết mà không cần hỏi nguyên do.

Ngay từ khi tôi còn nhỏ xíu, tôi đã biết thế nào là đánh nhau và giết nhau. Hẳn Mây và Custas cũng vậy. Ba đứa lớn lên ở những thành phố hỗn tạp, đầy sọ đạn trên tường, vết máu còn nguyên trên phố, các đề can kêu gọi chống bạo loạn với lời lẽ vô nghĩa, với những hố bom và hàng rào quân sự chặn các tuyến đường. Mỗi ngày có ít nhất một vụ đánh bom liều chết, ba ngày thì có xe hơi nổ hoặc khủng bố bằng mìn trên xe bus. Có rất nhiều tiếng đàn ông chửi rửa, đàn bà giầy xéo và con nít khóc réo rứt mỗi khi có một quả tên lửa với cái đuôi chói rục như sao băng lao đến mỗi lúc một gần. Sau những đợt pháo kích, nhà cửa chỉ là một nhúm xương cá khô, hoang tàn. Radio phát toàn những lời lẽ kêu gọi thánh chiến và trẻ con biết cầm súng bắn đi đoàn từ khi lên bốn. Đánh nhau ngoài chiến trường chưa đủ, các phe phái bắt đầu tung người vào khu dân cư. Trước khi tôi bỏ đi tị nạn, những vụ bắn tĩa cứ liên tiếp xảy ra, nhiều đến mức tôi không thể nào đếm được. Có lần, tôi suýt bị chặt tay khi dám đi vào khu vực cấm để lấy chiếc xe đạp của mình. Chiếc xe đạp ấy về sau đã bị hất tung lên trời, lẫn vào cột khói lửa của một quả bom tự tạo đánh ngay vào nhà tôi sau hàng rào cấm.

Chiếc xe mà tôi đã năn nỉ mãi ba mẹ mới mua cho từ một cửa hàng bán đồ cũ. Chiếc xe mà tôi đã từng thể là sẽ quý nó mãi mãi, cho đến khi tôi chết.

Thậm chí, có lần, theo như Mây loáng thoáng đề cập: người ta đã dùng đến cả chất độc hoá học. Mây nói nó không thể sống quá ba năm nữa, sức đề kháng của nó đang yếu đi từng chút một.

Thời gian đó, một thông cáo được đưa ra: Tất cả dân chúng muốn đi khỏi khu vực xung đột có một tuần để đến các khu tạm cư đã thiết lập sẵn. Thế là tôi đi, tự bảo rằng mình chỉ còn là một cộng cố trợ trợ và không còn nhà để về nữa. Thế thì tôi đi. Tôi lẫn vào hàng trăm ngàn người rời bỏ các thành phố trên những chiếc xe tải, xe thô và máy bay trực thăng, hướng về phía biên giới, nơi có một khu tị nạn và gần với nước láng giềng trung lập. Nhưng khi tôi chỉ mới đi được nửa đường, đến ngay chân cái ống khói đấy, thì cái thông cáo kia bị bãi bỏ.

Ngay lập tức, các phe tả-hữu lại bắt đầu những trận pháo kích dữ dội.

Khu tạm cư lúc đó đang là chỗ chiếm đóng của phe trung lập, không nghiêng hẳn về bên nào nhưng vẫn muốn tham gia cuộc chiến như một lực lượng mới nổi. Họ bắt đầu rời khỏi khu đất của mình, di chuyển về các vùng có chiến sự. Những túp lều và các mái nhà tạm bị bỏ trống. Ngay lập tức, những người tị nạn chiếm các chỗ trống, các ngôi nhà và chen chúc vào từng ngõ hẻm.

Lúc ấy, tôi gặp Mây và Custas. Hai đứa như từ trên trời rớt xuống, hoặc từ xó xỉnh nào đó mà tôi không hay biết, lù lù chui vào tầm mắt. Câu đầu tiên, gã hỏi thật thà:

-Bạn cũng đến đây, hở?

-Ồ – Tôi nói. Mây cúi mặt, gật đầu. Gã moi từ đáy ba lô ra cái bánh ngọt nhân kem sữa, bẻ làm đôi và cho hai đứa tôi mỗi đứa một nửa. Custas nói:

-Bạn ăn đi, của tớ đem theo được đấy. Bạn ngó đói bụng, hả? – Gã nhìn Mây, nó mặc một cái sơ mi trắng phau, rộng thùng thình. Mây đang cúi đầu, bỗng đưa tay giật phắt miếng bánh nhai ngốn ngấu. Tôi ngáp ngừng cầm lấy miếng bánh, cắn từng miếng một, suýt khóc. Nhưng lúc đó tôi cười sặc sụa, vì cái giọng điệu và cặp mắt lồi của hắn đang giương lên, chong chong ngó chúng tôi.

-Thấy chưa? Bạn đói thật, mờ!

Thế, chúng tôi quen nhau giữa cái bụi bặm và đủ thứ mùi hỗn tạp: mùi máu, mùi thuốc súng, mùi hơi kim loại gỉ, mùi người và mùi khô khốc của đất đai. Lúc ấy, nếu như tôi nhớ không lầm, Custas cười toe toét.

4. Chương 4

Custas là gì của tôi, là gì của Mây, tôi không rõ. Có lẽ về sau này tôi vẫn sẽ giữ nó như một bí ẩn, cho đến khi chết.

Tôi biết, Custas là một người tử tế và dễ chịu, như Mây vậy. Và cũng nghèo, như cả hai đứa. Custas cũng phải cố gắng để sống. Ngoài những câu nói bình thường và ngô ngố lúc chúng tôi ở trên mái nhà, Custas im lặng tuyệt đối. Bên dưới chỗ tôi, gã gây những tiếng động gián dị của việc đi lại, thở dài, hắt hơi... đại loại vậy. Gã ra khỏi nhà sớm và trở về lúc trời đã sang màu tối mờ nhạt. Thỉnh thoảng cho chúng tôi bánh ngọt. Đôi khi nói ngô nghê lúc chong mắt lồi như mắt ốc sên khiến tôi cười rữ. Đôi khi toe toét đáp lại cái vẩy tay khẳng khiu của Mây. Đôi khi thò đầu vô ngó tôi đang vẽ những hình thù quái dị bằng nước lên sàn. Nhiều lần ngấm mấy bông hoa cọng cỏ Mây trồng, gật gù bảo “Đẹp”.

Chỉ có thế, thậm chí tôi chưa một lần nghe gã gây đàn, và chưa từng mò xuống chỗ gã. Chúng tôi chỉ gặp nhau trên mái nhà.

Nhưng khi Custas đi rồi, tôi bỗng dưng buồn. Buồn không chịu được. Cái buồn khoan sâu vào lòng, hắt tung mọi thứ trong đó ra ngoài. Cái buồn ở lại giữa lòng rỗng toang, và thành Tiếc.

Sau khi gã đi rồi, tôi tiếc phát khóc. Bởi vì sao, tôi cũng không biết. Giống như trời đêm bị vốc hết một nắm sao và quăng đi mất, tự dưng thấy một khoảng không đen ngòm. Vậy thôi.

~Điều đặc biệt nhất ở Custas mà tôi từng biết, là có một đêm hắn trèo ra ngoài thang, nhưng không lên mái nhà.

Tôi nhớ rõ, đêm đó Mây khóc. Nhiều lắm. Vì những vệt sáng loá và tiếng ồn ã bắn ngang trời. Tôi thì đã quen rồi, đêm nào mà chẳng có cái gì đó rì rầm ngang qua, cửa sập lên trời? Cuộc xung đột vẫn còn ngay đó, ngày ngày tiếp diễn, đêm đêm tiếp diễn.

Những âm thanh và vệt sáng đêm đó, tôi không thể phân biệt nó là tên lửa đạn đạo, pháo định vị, tên lửa phòng không hay bom toạ độ. Chỉ biết là chúng cứ rít rất khó chịu. Từ phía xa, chúng kéo lại gần, rì rì, rồi như một mũi khoan, chúng gây âm thanh thọc sâu vào lỗ tai. Xoáy khảm. Tôi đang lim dim trên sàn, bỗng dưng mở to mắt, tai rung dữ dội.

Có nhiều tiếng nổ và ánh chớp liên tiếp loé lên ở đằng xa. Cái ống khói im im trụ vững, nhưng ba cái khoang của chúng tôi run rẩy theo những đợt chấn động. Tôi dán chặt mình xuống nền nhà. Tiếng rầm rì từ lòng đất theo cái ruột rỗng của ống khói truyền đến tận đây. Tôi biết, rõ ràng biết, như thể việc ấy là hiển nhiên: Có những người nữa, những người còn đang cố ngủ cho qua hết một đêm vật vờ, những người không trèo lên mái nhà để có được chút bình an nhỏ bé như ba đứa tôi, hay không có mái nhà để trèo lên. Có những người một khoảnh khắc trước vẫn còn sống và hoạt động. Giờ thì họ đã ngừng hoạt động rồi. Họ đã chết, ở một nơi nào đó bên kia hàng rào đánh mốc, trong một trận không kích rất đổi bình thường. Họ đã chết bình thường, như bao người bên cạnh chúng tôi ngày trước.

Sau khi những đợt dư chấn dịu bớt, tôi nghe thấy, từ bên dưới mình, những âm thanh lạ của Custas. Gã gây đàn.

Tôi không biết đấy là bài gì. Bắt đầu bằng những âm trầm nhất, rồi đến những nốt cao hơn, rồi rạc từng âm một nhưng liên tiếp nhau trong những tổ hợp, những quãng ngắn. Gã chuyển những giai điệu thật lạ, chậm rãi, nhưng đến lúc nào đấy thì nghe chói khờn xiết. Giai điệu êm lảm, nhưng cứ kéo ra mãi, lẫn lẫn hết cao rồi thấp. Có những âm trầm còn vương lại bên dưới những âm cao và trong veo. Miên man mãi. Tôi thần thờ nghe. Tôi chưa bao giờ được nghe cái gì hay như vậy. Tự dưng có cái gì đó xao động trong tôi. Cái gì đó không định hình nổi và không thể nào nắm bắt, nhưng gần gũi lạ lùng. Một dòng chảy, một

mảng mây trôi? Tôi không rõ. Hương quế cứ ngan ngát, quện trong không khí. Cái khối vô hình ấy cứ tiếp tục xoắn tròn trong tôi...

Đến khi Custas kết thúc bằng những âm cao nhất và một tiếng vuốt dây rit rít, tôi bàng hoàng. Cái khối trong tôi tự đứng vỡ ra. Những hình ảnh về cái chết hiện đến trong các mảnh vỡ. Máu, những cái thân xoắn vẹo, tan nát, những gương mặt không thể nhận ra đây là con người.

Lần đầu tiên, tôi thấy đau đến vậy. Nó siết lấy lồng ngực tôi, làm tắc phổi. Tôi mở mắt thao láo. Nói không tả. Con đau trực tiếp và quen thuộc, như đã ở sâu trong tôi nhiều ngày nhiều tháng lắm rồi...

Bên trên tôi, Mây bắt đầu nức nở. Rồi tiếng lớn dần, thành nghẹn cứng. Mây khóc, đứt quãng. Tiếng khóc theo hơi quế, lãng vãng trên mặt trên mũi tôi. Nhưng tôi không thể nào đứng dậy được. Tôi nằm yên ở đó, lưng dán xuống sàn và nghe Mây khóc. Tôi không thở được, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Tôi nghe tiếng Custas trèo ra ngoài thang. Ban đầu tôi tưởng gã lên mái nhà, nhưng không phải. Custas lên chỗ Mây. Nó lại càng khóc to hơn nữa. Giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi giữa bãi hoang đầy xác là xác. Đêm đen kịt, hương quế thoang thoảng, da diết. Trước khi mắt tôi sầm lại, tôi nghe tiếng thì thầm, nhỏ xíu từ bên trên.

-Tớ ôm bạn, nha! – Mây bảo.

Vậy là... tôi biết, hai người họ ôm nhau.

5. Chương 5

Hôm sau, tôi leo lên mái nhà lúc Custas đi vắng và Mây chưa thức. Tôi ngẩng phía chân trời, nơi có cột khói đen vẫn còn lưu dấu tích gần nơi mặt trời ló dạng. Tôi ngắm những ngôi sao đang tắt dần, lịm đi vào trời chuyển xanh thẫm xanh.

Gió thổi lạnh ngắt hai má. Tôi chảy nước mắt lúc nào không hay.

Từ đó đến lúc Custas đi, tôi có những chuyến trèo mái nhà một mình như vậy, bỏ gã và Mây lại. Hai đứa nó cũng im tiếng. Hành động ấy đúng đắn hay không, tôi chưa hề tự phản xét. Nhưng tôi chỉ đơn giản không chịu được cảnh ngồi cùng với Mây và Custas và thấy mình bị bỏ lại. Dù chỉ một chút cũng không. Tôi nhớ mãi những dư âm của trận pháo kích ấy, và những ám ảnh về cái gọi là chấm-dứt-tồn-tại cứ bò lan bám rễ trong tim. Tôi nhìn hai cánh tay và lồng ngực mình còn lưu lại những tê dại. Thế rồi tôi phát hiện ra: Mình cũng muốn được ôm xiết bao!

Đêm ấy, tôi không được ôm, vì tôi cử động thôi cũng đã là điều không tưởng.

Khi Custas trèo xuống cái thang lần cuối cùng, gã trông như một hình ảnh ngược của lần đầu tiên trèo lên. Áo phông, quần ngắn đến gối, giày rách mũi, đeo ba lô trước ngực và túi đàn sau lưng. Cũng lơ ngơ, cũng gió thổi tóc bay phần phật ánh vể chấy nắng chiều. Chỉ có khác, lúc ấy Mây đang chăm chú ngó xuống, chau mày chau mặt. Tôi chỉ thò đầu ra liếc một cái cho có, thấy gã đăm đăm nhìn lên. Tự đứng tôi cảm thấy đôi mắt to và lồi của gã chỉ còn là hai hạt đậu xa xăm...

Hôm đó, tôi đã tự lấy đi một ít của tôi, ném lên trời cho gió. Lồng lộng.

~Một ngày sau khi Mây mua được cái chuông gió đã vỡ ba trong năm thanh thủy tinh, Custas trèo lên mái nhà. Mây định treo cái chuông lên, nhưng ngừng lại, trèo ra ngoài với gã. Như một thói quen không thể chối bỏ, tôi lục đục lên theo.

Trên mái nhà, khi trời chỉ mới chuyển từ đêm sang ngày, Custas nói:

-Tớ sẽ đi, các bạn ạ!

Gã chia cái bánh ngọt ra, như thường lệ, bẻ làm ba phần. Hai phần to cho tôi và Mây, phần nhỏ cho gã. Chúng tôi cùng nhau ăn cái bánh. Khi tôi còn đang ăn đang dở, Custas nói lại:

-Chiều nay tớ sẽ đi khỏi đây, về đàng kia kìa! – Gã chỉ tay về phía bên kia hàng rào đánh mốc, nơi chiếm đóng của phe cực hữu. Gã bảo người nhà gã đang ở đấy và muốn gã đến đó.

-Họ là những kẻ ngoan đạo, mờ. Có lẽ họ muốn tớ đến đó và ngoan đạo như vậy. Vậy đó. Tớ phải đi, thiệt!

Mây khịt khịt mũi, không nói. Tôi cũng im, chẳng có gì để nói cả. Tôi nhìn mãi về phía bên kia hàng rào và không thấy gì ở đó. Custas có vẻ bối rối trước hai đứa tôi. Một lúc sau, gã nói, vẫn cái giọng ngô nghê:

-Tớ muốn về với gia đình tớ, mà. Bạn cũng vậy, heng?

Tôi không còn gia đình nữa, nên chẳng nói được gì. Còn Mây chỉ khẽ lắc đầu.

Lúc ấy, Custas rút trong túi áo của gã ra cái hạt nhãn nho, hạ giọng và giương mắt lồi nhìn chúng tôi:

-Này, cho bạn. Đậu thần đấy. Bạn chăm sóc nó, nhen. Giống như bạn đã chăm sóc mấy chậu cây cỏ ấy, mờ! Rồi nó sẽ lên, rồi đâm cao mãi, cao mãi. Thế này này! – Gã giơ tay mình, với thẳng lên trời, lúc lắc cánh tay mình hoạ.

Gã nhìn sang hai đứa tôi lần nữa, dăm dăm: – Bạn sống vui vẻ, heng!

Rồi theo đường thang, gã leo xuống. Lần ngồi trên mái nhà cuối cùng của cả ba đứa tôi là như vậy. Trong một ngày trời xanh hơn bao giờ và gió êm ái hơn bao giờ.

~Tôi quẳng cái hạt cho Mây. Lòng nghĩ là sẽ không đá động gì đến nó nữa. Tôi có cái máy hát cũ và mở nhạc tối ngày. Tôi ít lên chỗ Mây hẳn. Ngược lại, Mây cố sức đu người xuống chỗ tôi, hết hết sức bình sinh:

-Ê! Chưa lên mày ơi!

Có lẽ trong lòng, tôi vẫn còn giận Custas, cái giận không nguyên cớ. Từ cái đêm không kích đó, tôi bỗng nghĩ có khi mình ở đây chẳng có lý do nào cả, cũng chẳng nhất thiết phải ở đây. Mình cũng không nhất định cứ phải lên mái nhà với Mây và Custas. Mình không nhất thiết phải thấy nao lòng khi Mây vẫy vẫy tay. Mình không nhất thiết phải ăn bánh của Custas. Mình không nhất thiết cái này, mình không nhất thiết cái nọ...

Cứ vậy, cho đến khi mệt lả rồi ngủ. Tôi không muốn thấy cái hạt nữa, nên nhiều lần Mây xuống, thở hồng hộc, da tái mét, tôi cũng chẳng thêm quan tâm. Tôi giận Mây cũng không thua gì Custas. Tự nhiên tôi giận, vậy thôi. Dù mọi lần, tôi muốn ở bên cạnh nó biết nhường nào.

Cho đến một hôm, Mây chui tọt qua đường cửa sổ vào chỗ tôi. Nó, áo sơ mi trắng bóc rộng thùng thình, tóc dài xoã hai má, nhìn tôi:

-Ê!

Tôi không trả lời, nhưng chớp mắt nhìn lại nó. Mắt Mây ánh những dao động lạ.

-Mày giận hả?

Tôi nhún vai.

-Đừng mà – Nó hoang mang.

-Đâuuu có! – Tôi dài giọng, ra vẻ lười biếng.

Mây im một lúc, rồi chìa ra trước mặt tôi cái bánh ngọt nhân kem sữa. Nó xụ mặt nói:

-Bạn ấy gởi mày!

Tôi ngạc nhiên, chau mày: – Hồi nào?

-Cái hôm mày leo mái nhà một mình đó – Mây nói lớn – Lúc mày lên thì bạn ấy chỉ vừa xuống tới chân ống khói hà. Bạn ấy nhìn lên là thấy. Tao xuống dưới nhà tắm chung thì gặp bạn ấy gần đó. Bạn ấy to mắt ra vậy nè – Nó cố nhướn đôi mày lên, trông buồn cười khủng khiếp – rồi đưa tao cái bánh, nói: “Bạn để cái này cho bạn ấy, heng”. Mày nghe thử không? Bạn ấy biết mày buồn. Lúc ấy chỉ là tao tự dưng muốn ôm ai đó, và bạn ấy ở ngay đó. Nếu mày ở đó thì tao sẽ ôm mày. Bạn ấy nghe tao khóc và lo, như lo khi mày buồn vậy. Hiểu không?

Khi tôi chưa kịp định thần lại, Mây đã tiếp tục:

-Ê! Tao ôm mày một cái, được không?

Tôi mở tròn mắt, nghe gió và mùi quế thoang thoảng luồn qua người mình. Tôi nhìn những sao động nhỏ bé trong mắt Mây. Thế, tôi gật đầu.

Chúng tôi ôm nhau thật chặt. Tôi cảm nhận cái gầy khảnh khiêu nhưng cứng cáp của Mây bằng thân người mình. Tôi nhớ đến cái dư âm còn mãi của tiếng đàn của Custas đêm đó. Rồi tự dưng, tôi khịt khịt mũi. Mây luồn tay vào tóc tôi, vuốt nhẹ như bù đắp cho tôi phần mà Custas đã có. Tôi thấy mình được lấp đầy, bởi cái mà tôi đã từng ném đi. Cảm giác này dễ chịu biết bao nhiêu. Được ôm ai đó thật chặt và thấy mình đang rũ đi những mảnh vỡ. Và có chút bình yên nhuộm màu không khí trong veo, như gió thổi lồng lộng qua ba đứa tôi khi ở trên mái nhà. Tôi khóc rút, vùi đầu vào vai Mây. Nó bảo:

-Bạn ấy bảo mày sống vui vẻ, bảo tụi mình sống vui vẻ, nhớ không?

Tôi gật, và nức nở.

Khi tôi rời khỏi Mây, nhưng tay vẫn đặt lên vai nó, tôi hỏi:

-Còn... cái hạt? Nó không lên thật à?

Mây nhẹ nhàng lấy tay áo sơ mi trắng lau nước mắt cho tôi, cười toe, khoe hai hàm răng:

-Lên mái nhà coi thử, mày.

6. Chương 6

Tôi leo ra cái thang, chậm chậm leo lên mái nhà. Gió ào ạt. Tôi thấy chông chênh, nhưng cũng có thể đó là sự hồi hộp mà thôi. Và khi tôi chạm mắt đến cái miệng ống khói, tôi bụm miệng lại, cay cay mắt.

Trên thanh xà, sát miệng ống khói, một cái chậu nhựa đầy đất đứng vững vàng. Từ đất trong chậu, một cái cây mọc lên tươi tốt, lá rộng bản xanh mượt mà và lay động không ngừng nghỉ theo nhịp điệu của từng đợt gió thốc qua. Có mấy cái nụ be bé, bao ngoài bằng lớp lông tơ tím xanh run rẩy nhưng trông kiên cường đến không thể quật ngã được. Chúng ẩn hiện giữa tàn lá rười rượi xanh. Có một thanh nhỏ làm bằng hai cái que nối nhau bằng kẽm cắm trong chậu làm chỗ dựa cho đợt non leo lên. Như Custas đã nói: Đậu thân đây, nó sẽ vươn cao đến tận đáy của bầu trời.

Mây nói dối. Cái hạt đã sống. Cái cây đã sống! Nhưng điều ấy không còn quan trọng nữa. Tôi chỉ thấy mình đang thực sự tồn tại trước cây đậu, giữa chênh chao lồng lộng.

Tại sao cái việc ý nghĩa vậy mà đến lúc ấy tôi mới nhận ra?

Tôi nhóng mắt về phía xa của mặt đất cong. Custas đang ở bên kia hàng rào đánh mốc. Vẫn vang vọng lại những tiếng nổ rì rầm và tiếng cánh trực thăng xé gió. Gã không còn bên cạnh chúng tôi nữa. Tôi chớp chớp hai con mắt nhoè. Custas đã xa tôi và xa Mây rồi.

Tôi biết mình quý Mây, nhiều, nhiều lắm.

Và tôi chợt nhận ra, mình cũng quý Custas biết bao...

~Những hôm sau đó, khi hoa đậu biếc nở, tôi và Mây ngồi trên mái nhà. Lúc ấy trời nhập nhoạng tối. Vẫn gió. Vẫn hương quế ngát thơm. Tôi nhìn về phía chân trời nổi những đám sáng mù loà của những vụ nổ, ngấm những quả tên lửa bắn phía xa, đuôi cháy rực như sao băng. Mây dựa đầu vào vai tôi.

-Hết đánh nhau rồi, mày làm gì? – Mây hỏi rất nhỏ.

-Tao à? -Tôi nhẹ đáp, ngược nhìn trời đêm lấp lánh sao – Tao sẽ đợi những cái hạt từ cây đậu. Tao sẽ lấy con dao nhíp nhỏ và khắc lên vỏ hàng chữ ‘Tớ quý bạn’ hoặc là ‘Sống vui vẻ’. Rồi tao sẽ bán những cái hạt

ở khu tạm cư và cả ở bên kia cái hàng rào nữa. Tao sẽ bán những hạt đậu thần của bạn ấy cho đến khi đủ tiền mua chiếc xe đạp mới.

Tôi quàng tay qua người Mây, bảo với nó rằng lúc đó tôi sẽ đèo nó qua những vùng đất không còn chiến sự, đem theo một hộp bánh ngọt nhân kem sữa thật to để “nhử” Custas ra. Rồi cả ba chúng tôi sẽ quay lại cái ống khói và ngồi trên mái nhà. Mây cười khanh khách, trong veo.

Đằng xa, một loạt những chuỗi sáng lóa như sao chổi bắn ra từ các bộ pháo, cắt sọc song song chân trời...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-tren-mai-nha>